

WATERSCHEIDINGEN

Waterscheidingen zijn dramatische gebieden. Maar zien er niet altijd dramatisch uit. Soms lijken ze niet meer, dan wat in wielrennerstermen "Vals plat" heet.

Het drama bij waterscheidingen is, dat een druppel die een meter meer naar het oosten valt, onafwendbaar richting Rijn wordt afgevoerd. Was hij een meter verder naar het westen geland, dan zou hij in de Maas zijn terecht gekomen.

Het meest spectaculair zijn de hoofdwaterscheidingen van Europa. Een meter verschil, kan daar leiden tot duizenden kilometers verschil in aankomst. De Alpen maken er deel van uit. Maar ook het Plateau van Langres in Noord Oost Frankrijk. Neerslag wordt daar gescheiden in stromen met bestemming Noordzee en Middellandse Zee.

Het landschap is teleurstellend plat. Er lijkt niets aan de hand te zijn.

In management zijn waterscheidingen een bron van troost.

Fietsen tegen de noordflank van de Langres-scheiding, bij Vittel bijvoorbeeld, heb je voortdurend het idee dat je lood in je benen hebt. 100% Inspanning levert maar 80% resultaat. En het blijft maar duren. De helling is niet stijl, maar blijkt erg lang. Vooral als je je voorganger ziet weglopen, denk je aan opgeven. Het Maasdal trekt je voortdurend terug

Tot je zelf over de waterscheiding bent. Ineens krijg je vleugels. Onverklaarbaar levert 100% inspanning 125% rendement op. En heel veel kilometers lang. In principe topt je aan de Middellandse zee bent aangekomen. De hele Saône en Rhône lang.

Managers hebben bij cultuurveranderingen verhalen die doen denken aan waterscheidingen. Je blijft de steen maar tegen de heuvel oprollen. En steeds kost het meer kracht dan je denkt. Het lijkt een hopeloze zaak.

Tot je over de waterscheiding bent. Dan komen ineens energiestromen samen. Als je even niet oplet, gaat het proces toch gewoon door. Het lijkt niet meer te stoppen. Doorzetten loont bij niet zichtbare resultaten. Het kan zijn dat je op een waterscheiding zit.

